

МАКРОЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ СУЧАСНОЇ ЕКОНОМІКИ

В.А. ПРЕДБОРСЬКИЙ,
д.е.н., професор, Національна академія внутрішніх справ

Ієрархічні структури тіньової залежності

У статті розглядається сутність, історичні аспекти виникнення та існування ієрархій тіньових структур, їх цілі, національна небезпека, основні суб'єкти.

Ключові слова: «автономна тіньова держава», форма міжсекторного розламу, «світове тіньове закулісся».

В.А. ПРЕДБОРСКИЙ,
д.э.н., профессор, Национальная академия внутренних дел

Иєрархические структуры теневой зависимости

В статье рассматривается сущность, исторические аспекты возникновения и существования иєрархий теневых структур, их цели, национальная опасность, основные субъекты.

Ключевые слова: «автономное теневое государство», форма межсекторного разлома, «мировое теневое закулисье».

V. PREDBORSKIJ,
doctor of Economics, professor, National Academy of Internal Affairs

Hierarchical structure depending shadownull

In the article examines the essence, historical aspects of the origin and existence of hierarchies of shadow structures, their goals, national danger, the main subjects.

Keywords: «autonomous shadow state», a form of cross-sectoral break «shadow world backstage».

Постановка проблеми. Дискурсивний аналіз причин системного гальмування нагальних суспільних реформ, хронічного зневажання суспільними вимогами та потребами врешті-решт призводить до дедуктивного виокремлення ієрархічно пов'язаних факторів суспільних деформацій – наявності історичного явища міжсекторного розламу в інституційній сфері та її прояву – «світового тіньового закулісся» та «автономної тіньової держави», що за сучасних умов пере-

творилися на фундаментальний фактор небезпеки суспільному розвитку.

Необхідність протидії тіньовим процесам знайшла відображення в ряді важливих законодавчих, нормативно-правових актів держави, таких як: Закони України «Про засади державної антикорупційної політики в Україні на 2014–2017 роки» (2014), «Про запобігання корупції» (2014), Укази Президента України «Про невідкладні додаткові заходи щодо посилення бо-

ротьби з організованою злочинністю і корупцією» (2003) та «Про першочергові заходи щодо детінізації економіки та протидії корупції» (2005), постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Державної програми щодо реалізації засад державної антикорупційної політики в Україні (Антикорупційної стратегії) на 2015–2017 роки» (2015) та інших відомчих актах із зазначеної проблеми.

Аналіз останніх досліджень та публікацій з проблеми. До вітчизняних досліджень з тінізації відносин належать праці В. Д. Базилевича, А. В. Базилюка, О. І. Барановського, В. М. Бородюка, Г. С. Буряка, З. С. Варналія, А. С. Гальчинського, Я. Я. Дяченка, С. О. Коваленка, І. І. Мазур, В. О. Мандибури, О. В. Турчинова та ін. Значний внесок у розробку адміністративно-правових і кримінально-правових аспектів протидії корупції зробили вітчизняні вчені-юристи.

У той же час, у зв'язку з недостатнім вивченням явищ тіньових суспільних процесів, їх системної ієрархії, потребують найсуттєвішого теоретичного вивчення, зокрема, наслідки міжсекторного розламу в інституційній сфері, утворення «світового тіньового закулісся», явищ «автономної тіньової держави», їх особливостей та небезпек за сучасних умов.

Метою статті є подальший дискурсивний розвиток релевантного вивчення причинного комплексу тіньових засобів гальмування суспільних реформ, їх особливостей в сучасних умовах, існування явищ «світового тіньового закулісся» та «автономної тіньової держави» як найсуттєвіших загроз національній безпеці.

Виклад основного матеріалу. Дослідження механізму вітчизняної тіньової системи потребує звернення до засобів її самоорганізації, можливо і за межами національного тіньового простору, зокрема на основі дослідження ієрархічності будови, пошуку її «верхівки» як логічно вихідного відношення мегатінізації. Як дискурсивно слід локалізувати вихідний пункт самоорганізації національних тінізаційних суспільних процесів, у тому числі так званої «автономної тіньової держави» [1], що вирізняється надзвичайним потенціалом їх тінізації, спотворення суспільних цілей, засобів модернізації, деформації напрямів реформування, їх архаїзації та інволюції? Які мегапроцеси, мегапроцеси, потужні сили домінуючого впливу ще більше деградують та тінізують процеси «авто-

номної тіньової держави? Які головні тренди, цілі індуктуються цими мегапроцесами? Які тінізаційні взаємодіючі системи вони утворюють?

Заміщення теоретичного вивчення цих вкрай небезпечних, згубних мегатінізаційних явищ «жовтою» публіцистикою, зокрема, призводить до значного викривлення та попередньої компрементації теоретичного їх аналізу.

Слід зразу ж відмежуватися від прямої асоціації поняття «світове тіньове закулісся» з наявністю «світової змови». У той же час слід звернути увагу на домінуючу залежність суб'єктів «автономної тіньової держави» як найвищого рівня тіньової ієрархії в межах національного тіньового простору від суб'єктів світового високоорганізованого таємного суспільства, стрімкого розвитку його рівня самоорганізації, посилення впливу на світові суспільні процеси, зростання загроз з їх боку світовим та національним структурам влади, перехід процесів світового закулісся до більш відкритих форм змови, що, зокрема, свідчить про більше підпорядкування ним офіційних структур світу.

Світова тіньова система влади – це складно організований комплекс тіньової влади різного рівня дієздатності, впливу, офіційної або тіньової (у межах тіньового парасуспільства) легітимації, окремі елементи якого виникали та розвивалися асинхронно, але за сучасних умов діють як синергетично організований вузол тіньових впливів на офіційну та тіньову національну владу. Це так звані Комітет ЗОС, Синдикат, ілюмінати, неоілюмінати, олімпійці, «Круглий стіл» тощо.

Світове тіньове закулісся являє собою класичний приклад тіньової мегаструктури з відносно стійким режимом самоорганізації, цілісністю динамічної поведінки, коли на основі менш впорядкованого субстрату – національних тіньових структур – утворюються більш складні наднаціональні тіньові структури світового закулісся [2, с. 25–26].

Історичні витоки сучасної ери становлення та розвитку основної лінії впливів тіньового світового закулісся відносять до часів створення компанії «Лондон Степлерс», що утворилася з «Ост-Індської компанії (1600 рік), яка була перетворена (з 1702 року) у «Британську Ост-Індську компанію» (BOIC). «Ост-Індська компанія» була найтіснішим чином зв'язана зі структурами чорної олігархічної аристократії Венеції та Генуї, Орденом «Венеційської чорної аристо-

кратії» із Лондона¹. Найстаріші англійські сімейні клани Іосії Чайлда, Томаса Папильона, Монтегю, Мальборо, Расселів та їх родичів у Сполучених Штатах, які використовували організаційні можливості для подальшої самоорганізації наднаціональних тіньових структур цих компаній та стрімко збагатили на опіумній торгівлі, тепер отримали можливість здійснити дієвий контроль над світом через нову організацію, відому під назвою Комітет 300 (Синдикат) [3, с. 68].

Наступний етап поширення та поглиблення структур світового закулісся зв'язаний з виникненням у XVIII столітті клану Ротшильдів, їх структур та інститутів як одних з головних суб'єктів мегарівня тіньового простору.

Подібно до положення монархів, статки Ротшильдів не обкладалися податками. Потужна мережа їх приватних банків утворювала партнерські союзи, прибутки розподілялися всередині кланової структури, залишаючи малу дециму уряду. Ротшильди вважали себе рівними монархам, оскільки мали статків більш, ніж всі короновані особи Європи разом узяті. За деякими оцінками, статки сім'ї Ротшильдів до 1940 року склали 500 млрд. доларів (20 трильйонів за сучасним курсом), тобто половину всього багатства США (у тому числі і банків) на той час [4, с. 19].

Становлення статків Ротшильдів відбулось за рахунок контролю над грошовими потоками європейських держав. Однак їх позиції у Новому Світі були відносно слабкими, стратегія його підкорення почала реалізуватися з кінця XIX–початку XX століття за допомогою лобювання створення та контролювання Федеральної резервної системи США. Однак ця стратегія реалізувалася, в значній мірі, у взаємодії та партнерськими зв'язками з новим гравцем світового тіньового простору – германо-американським кланом Рокфеллерів.

Клан Рокфеллерів – це клан, який зростав на основному енергетичному ресурсі світу XX століття – нафті. Але до контролю над нафтою мож-

¹ «Чорна аристократія» – це королівські та аристократичні сім'ї Італії, Німеччини, Швейцарії, Великої Британії, Франції, Голландії, Греції, коріння яких, з однієї сторони, зв'язане з венеційськими олігархами хазарського походження, з другої – з династією Меровінгів. «Чорна аристократія» зовнішньо сповідує християнство, але таємно ставиться з презирством до нього та відправляє свої релігійні ритуали як масонські ложі. Меровінги традиційно спіралися на таємні ордени, зокрема «орден приорів Сіону», який започаткував цілу потужну організовану утаємничену мережу орденів, у тому числі і масонських. Головною заявленою метою «ордену приорів Сіону» є реставрація династії Меровінгів та приведення правителя з цієї династії до влади над світом.

ливо прийти тільки одним шляхом – контролюючи території, де розташовані нафтові поклади. Саме у зв'язку з цими інтересами визначалися зони виникнення конфліктів, їх наступного тіньового перерозподілу, у тому числі й засобами світових війн і революцій.

У першій половині XX століття Рокфеллерам вдалося успішно витіснити Британію з головних нафтових регіонів світу (Мексика, Турецький Близький Схід, Саудівська Аравія, Каспійській регіон) і стати головною нафтовою імперією світу. Ротшильди і Рокфеллери активно фінансували головні сторони протиборства (Троцького, Леніна) під час російської революції. Обидва клани активно приймали участь у Першій світовій війні, як фундаментальному засобі світового перерозподілу тіньової влади та власності.

У 1920 році рокфеллерівська Standard Oil придбала у більшовиків половину бакинських нафтопромислів, що належали компанії Nobel Oil Co. У 1925 році Рокфеллери отримали половину російської нафти, в обмін на це вони погодились фінансувати сталінські п'ятирічки. Так, у березні 1926 року рокфеллерівська компанія Standard Oil та її дочірня фірма Vacuum Oil Co. надали більшовикам позику у 75 млн. доларів. У 1927 році Standard Oil of New York побудувала в Росії нафтопереробний завод, за допомогою якого більшовикам вдалося розпочати масштабну індустріалізацію [4, с. 35].

У даний час більша частина світового багатства контролюється невеликою групою кланів, які співробітничать у досягненні своїх комерційних та політичних інтересів. До числа їх відносяться Ротшильди, Рокфеллери, Варбургі, Моргани, Шиффи, Астори, Банди, Буши, Колінси, Дюпони, Ітони, Фримени, Кенеді, Лі, Онасіси, Рейнольдси тощо. Вони діють через найпотужнішу мережу різних взаємозв'язаних, часто неформальних, недержавних організацій, відносний вплив яких у США та Європі протягом часу змінюється [3, с. 562–564].

Вихідні ідеї створення світового уряду народилися у товаристві фабіанців–соціалістів. Засновник «Фабіанського суспільства» Сідней Вебб та його дружина Беатрис написали книгу «Чотири стовпи соціалістичного дому», в якій виклали програму впровадження майбутнього міжнародного соціалізму при владі Єдиного світового уряду. Вона суттєво не відрізнялася від принци-

пів, викладених Карлом Марксом в його «Комуністичному маніфесті» 1848 року. Різниця існує скоріш у способі їх досягнення, аніж в їх суті.

Плани фабіанців ніколи не публікувалися під особистими іменами членів товариства (а серед них були Джордж Бернард Шоу, Веббі, Енні Безант, Джон Голсуорсі, Р. Г. Тауні, Герберт Уельс, Гарольд Ласкі), а лише від імені аналітичних центрів і дослідницьких організацій. Найбільш відомим друкованим виданням Фабіанського товариства є журнал «Економіст».

Після Першої світової війни вплив Фабіанського товариства розповсюдився по всій Європі, а потім і в Америці. Перемир'я, що встановилося після закінчення війни, ґрунтувалося на пропозиціях Вудро Вільсона, зв'язаних з післявоєнним мирним співіснуванням, усі вони були включені у Версальський договір. Положення договору були розроблені на Міжнародному масонському конгресі «Великого Сходу», що проходив у Парижі в червні 1917 року. Саме там була запропонована ідея Ліги Націй та її Конституції.

Основними офіційними завданнями Ліги Націй було проголошено вирішення міжнародних конфліктів та скорочення озброєнь. Однак реальною основою «Великого Сходу» становила інша завдання: суттєве послаблення Німеччини за рахунок обтяжливих репарацій і програмування нової війни через 20 років як необхідного етапу формування «Нового світового порядку»².

Коли Сполучені Штати відкинули ідею Ліги Націй, американські прихильники глобалізації і світового уряду зустрілися зі своїми британськими однодумцями і створили дві провідні аналітично-дослідницькі організації в системі інфраструктури тіньового закулісся, навколо яких формуються сотні інших: британський Королівський інститут міжнародних відносин і американська Рада з міжнародних відносин.

До інституційної структури найбільш потужних організацій світового уряду входить група Більдерберг, яка збирається щорічно з 1954 року під спільним керівництвом Рокфеллерів і Ротшильдів. Перші засідання групи проходили під проводом принца Бернгарда Голландського, який підтримував Гітлера, а в роки Другої світової війни був офіце-

² Ідея «Нового світового порядку» існує сотні років. Вона зв'язана із задумом формування світового уряду та з часами зародження «Ост-Індської компанії», що у 1600 році отримала ліцензію від королеви Єлизавети I і статус акціонерного товариства, деякі з його членів правління були з анабаптистських комуністів.

ром СС [4, с. 48–50]. У кінці війни він повернувся до Великої ложі Гааги. Принц Бернгард був основним акціонером ротшильдівської компанії Royal Dutch Shell. Бернгард, який належав до Оранського дому, стверджував, що є нащадком роду Мерovingів, який дав світу королів Ієрусаліму.

Зібрання групи відбуваються у суворому утаємниченні, незважаючи на інформування провідних медіамагнатів про програму зборів. Так, на засіданні групи Більдерберг у 1993 році Девід Рокфеллер подякував редакторів провідних ЗМІ за те, що ті «протягом майже чотирьох десятиліть свято поважали обіцянку берегти мовчання», без чого «було б неможливо здійснити наш проєкт (або план) світового устрою, оскільки протягом усіх цих років ми знаходились би під пильним спостереженням [4, с. 48–50]. Репортер Саймон Кокс намагався (безуспішно) з'ясувати, що ж обговорювалося на зустрічі групи у 2003 році, і прийшов до висновку, що всередині світового тіньового уряду діє закон омерти, тобто такий самий як і у звичайної мафіозної організації.

До іншої стрижневої організації світового тіньового закулісся відноситься Римський клуб, який вперше зібрався у квітні 1968 року в італійському маєтку Рокфеллерів Беладжіо. На думку Д. Коулмана, цей клуб є офіційним прикриттям організації змовників, що являють собою союз англо-американських фінансистів і старовинних сімейних кланів чорної аристократії Лондона, Венеції і Генуї. Він має свої приватні розвідувальні агенції, активно співпрацює з Інтерполом, який контролюється Рокфеллерами.

В основі всіх програмних засад діяльності організацій світового закулісся і встановлення Нового світового порядку, на думку Д. Коулмана, знаходиться ідея Мельтуса про позбавлення світу від 3 мільярдів «даремних ідоків» (за визначенням, введеного лордом Бертраном Расселом – найстарішого представника Комітету ЗОО). Природні ресурси будуть розподілятися засобами глобального планування. Держави-нації повинні будуть або підкоритися владі «Римського клубу», або жити за законами джунглів, борючись за своє примітивне виживання [3, с. 86–88].

Основними програмними складовими місії світового тіньового уряду, за Д. Коулманом, є наступні:

1) привести до влади Єдиний світовий уряд і встановити Новий світовий порядок з об'єднаною церквою і грошовою системою під їх управлінням;

2) повне нівелювання будь-якої національної самобутності та національної гідності, знищення індивідуальності людини для перетворення людства у аморфну масу;

3) здійснити руйнацію релігій і в особливості християнства, за єдиним виключенням – створеної світової закуліссям своєї релігії. Сприяти поширенню таких релігійних культів як «релігійне звільнення» з метою підриву існуючих релігій і в особливості християнства; заохочувати інтерес до язичеських релігійних культів, таким як культ кабали. До початку 2005 року кабалістичні культури отримали, зокрема, в Сполучених Штатах найширше поширення;

4) встановити контроль над кожною людиною без виключення шляхом використання сучасних засобів управління свідомістю, Internet, а також за посередництвом того, що З. Бжезинський назвав «технотронікою» (створених методами генної інженерії клонів);

5) повне зупинення промислового розвитку та виробництва ядерної електроенергії у так званому «постіндустріальному суспільстві» з нульовим зростанням. Відповідне зменшення чисельності великих індустріальних центрів за сценарієм, що дуже нагадує план геноциду Пол Пота для Камбоджі;

6) скоротити чисельність населення навіть розвинутих країн шляхом ведення перманентних обмежених війн, а країн третього світу – за допомогою голоду та масштабних епідемій. Комітет ЗОО доручив Сайрусу Венсу (колишньому державному секретарю США у 1977–1979 роках) підготувати доповідь про те, яким чином краще організувати цей геноцид (доповідь уряду США «Звіт Глобал 2000»);

7) здійснювати всіляку підтримку інституційній інфраструктурі світового тіньового уряду та його агентам впливу – Організації Об'єднаних Націй, Міжнародному валютному фонду, Банку міжнародних розрахунків, Міжнародному суду, а також, наскільки це можливо, позбавити місцеві установи впливу, поступово звести нанівець їх суб'єкте значення або повністю підпорядкувати їх опіки з боку ООН [3, с. 88–100].

Для розуміння тіньового механізму прийняття рішень, перш за все у системі національного державного управління, великого значення набуває дослідження логістики впливу на них тіньового світового закулісся. Цей мегасуб'єкт тіньового світового впливу здійснює його найширшою

системою світових тіньових, напівтіньових, офіційних інститутів, агентств впливу, системою наддержавних світових організацій, розгалуженою системою агентури в ЗМІ, державах, недержавних організаціях тощо. Однак найбільшого значення у системі безпосереднього тіньового впливу на державу набуває існування та функціонування так званої «автономної тіньової держави», головною функцією якої як раз і є логістика тіньового зв'язку між суб'єктами тіньового світового закулісся та державою.

Виникнення глибокого міжсекторного розламу та гібридизації влади в умовах незавершеної модернізації обумовлюють існування такого небезпечного явища – тіньова автономізація влади. Розвинута «автономна тіньова держава» в умовах незавершеної модернізації сучасного вітчизняного суспільства, як діалектичний результат попереднього її історичного розвитку, трансформації, визрівання – це вкрай закрита, обмежена у просторі – за кількістю осіб, які залучені до цього кола «неоілюмінатів», – тіньова зона влади, бізнесу, плутократії, олігархії, базовий (у межах тінізаційного простору) системоутворюючий сектор влади та господарювання, сектор інституційної асиметричності, викривленості, клановості, який визначає головні інтереси та протиріччя між владою та суспільством, тінізуючі фактори суспільного розвитку. Це синергетична форма утворення та розширення міжсекторного розламу, що покладена на підсилення потоку гібридизації (синкретизму) влади, бізнесу, плутократії. Особливості конкретної соціально-економічної форми автономного сектора залежать від відповідних модифікацій цього сектора за конкретно-історичних умов формування.

Змістом категорії «автономна тіньова держава», що має найвищий тіньовий ранг у межах національного простору, таким чином, є амбівалентні відносини влади та господарювання (офіційні та неофіційно тіньові) для обмеженого кола осіб, забезпечених олігархічними, плутократичними, бізнесовими, політичними, корупційними (у тому числі наднаціонального рівня), родинними зв'язками з вищими щаблями адміністративної, судової влади, правоохоронних органів, політичних партій, ЗМІ, відсутністю економічної, політичної конкуренції у поєднанні з необмеженим доступом до експлуатації національних ресурсів країни природних монополій.

У цих умовах корупція набуває системного характеру, стає неодмінним атрибутом адміністративної системи, іманентним способом її регуляції. Висхідні етапи становлення «автономної держави» відносяться ще до часів Київської Русі, для організації суспільної системи якої характерні особливості порівняно із Західною Європою [1].

Однією із найважливіших функцій «автономної тіньової держави» є комунікативна функція із світовим тіньовим закуліссям для забезпечення таргетування трансакцій щодо впливу на українську державу – безпосередньо або (частіше) через мережу організацій, що утворюють систему його тіньового «правління».

Відпрацювання ефективного зв'язку між «світовим урядом» і «автономною тіньовою державою» дає змогу тіньовому світовому закулісся перейти до нової фази – відкритої щодо встановлення Нового світового порядку, що є вкрай небезпечним для національних інтересів української держави [3, с. 74–76].

Висновки

Дослідження механізму вітчизняної тіньової системи потребує звернення до засобів її самоорганізації, можливо і за межами національного тіньового простору, зокрема на основі дослідження ієрархічності будови, пошуку її «верхівки» як логічно вихідного відношення мегатінізації.

Світова тіньова система влади – це складно організований комплекс тіньової влади різного рівня дієздатності, впливу, офіційної або тіньової (у межах тіньового парасуспільства) легітимації, окремі елементи якого виникали та розвивалися асинхронно, але за сучасних умов діють як синергетично організований вузол тіньових впливів на офіційну та тіньову національну владу.

В основі всіх програмних засад діяльності організацій світового закулісся і встановлення Нового світового порядку, на думку Д. Коулмана,

знаходиться ідея Мельтуса про позбавлення світу від 3 мільярдів «даремних їдоків» (за визначенням, введеного лордом Бертраном Расселом – найстарішого представника Комітету ЗОО). Природні ресурси будуть розподілятися засобами глобального планування. Держави-нації повинні будуть або підкоритися владі «Римського клубу», або жити за законами джунглів, борючись за своє примітивне виживання.

Для розуміння тіньового механізму прийняття рішень, перш за все у системі національного державного управління, великого значення набуває дослідження логістики впливу на них тіньового світового закулісся. Цей мегасуб'єкт тіньового світового впливу здійснює його найширшою системою світових тіньових, напівтіньових, офіційних інститутів, агентств впливу, системою наддержавних світових організацій, розгалуженою системою агентури в ЗМІ, державах, недержавних організаціях тощо. Однак найбільшого значення у системі безпосереднього тіньового впливу на державу набуває існування та функціонування так званої автономної тіньової держави, головною функцією якої як раз і є логістика тіньового зв'язку між суб'єктами тіньового світового закулісся та державою.

Список використаних джерел

1. Предборський В. А. «Автономна тіньова держава» як загроза національній безпеці / В. А. Предборський // Формування ринкових відносин в Україні : зб. наук. пр. Науково-дослідного економічного ін-ту Мін-ва економіки України. – К., 2016. – Вип. 1. – С. 3–7.
2. Свідзинський А. В. Синергетична концепція культури / А. В. Свідзинський. – Луцьк : Вежа, 2008. – 696 с.
3. Коулман, Дж. Иерархия заговорщиков: Комитет Трехсот / Джон Коулман. – М. : «Древнее и современное», 2011. – 616 с.
4. Хаггер Н. Синдикат. История мирового правительства / Николас Хаггер. – М. : Алгоритм, 2011. – 496 с.